

ΕΤΕΡΟΝ ΚΟΝΤΑΚΙΟΝ ΑΝΑΣΤΑΣΙΜΟΝ

Προίμιον

Τὸν σταυρόν σου προσκυνῶ, Χριστέ ὁ θεός,
καὶ τὴν ταφὴν σου δοξάζω, ἀθάνατε,
καὶ τὴν ἀνάστασίν σου ἐορτάζων κραυγάζω σοι·
«Ἀνέστη ὁ κύριος».

Οἴκοι

- α' Τὴν ὁδὸν σου, σωτήρ μου, τὴν εἰς Ἄϊδην
οὐδεὶς ἔγνω σαφῶς, εἰ μὴ ὁ Ἄϊδης·
ἠδυνήθη γὰρ ἀφ' ὧν εἶδεν, ἀφ' ὧν ἔπαθεν
μαθεῖν σου τὴν δύναμιν·
αὐτὸν οὖν πρῶτον θέλω ἐρωτῆσαι ὅ,τι γέγονε
καὶ τότε μετὰ τοῦτον τοὺς φυλάξαντας τὸ μνήμά σου,
τίς ὁ κλέψας τὸ σῶμά σου·
εἰ γὰρ καὶ ἔγνω ἀκριβῶς, πῶς ἀνέστης, ἀτελεύτητε,
μαθὼν ἐκ τῶν φίλων σου,
ὅμως καὶ ἐκ τῶν μισούντων σε ἐπείγομαι πιστώσασθαι
τοὺς λόγους τῶν κραζόντων·
«Ἀνέστη ὁ κύριος».

- β' Ὁ φιλῶν γὰρ ὡς φίλον μεγαλύνει,
ὁ μισῶν δὲ καὶ οὐ θέλων ἀληθεύει,

Ἀκροστιχίδα: ΤΟΥ ΤΑΠΙΝΟΥ ΡΩΜΑΝΟΥ ΑΙΝΟΣ

ΑΛΛΟ ΚΟΝΤΑΚΙΟ ΑΝΑΣΤΑΣΙΜΟ

Προίμιον

Τὸν Σταυρό Σου προσκυνῶ, ὦ Χριστέ καὶ Θεέ,
καὶ δοξολογῶ τὴν Ταφή Σου, Ἀθάνατε,
καὶ τὴν Ἀνάστασή Σου γιορτάζοντας φωνάζω γιὰ Σένα δυνατά:
«Ὁ Κύριος ἀναστήθηκε».

Οἴκοι

- α' Σωτήρα μου, τὸ δρόμο Σου γιὰ τὸν Ἄδη
κανένας δὲν ἐγνώρισε σαφῶς, παρὰ μονάχα ὁ Ἄδης.
Γιατὶ μπόρεσε μὲ ὅσα εἶδε, μὲ ὅσα ἔπαθε,
νὰ μάθει ἐμπειρικὰ τὴ δύναμή Σου.
Θέλω, λοιπόν, πρῶτον αὐτὸν νὰ ἐρωτήσω τὸ τί ἔγινε
καὶ ὕστερα τοὺς φύλακες τοῦ Τάφου Σου,
ποιὸς ἔκλειψε τὸ Σῶμα Σου.
Ἄν καὶ στὰ σίγουρα γνωρίζω ἀκριβῶς πῶς ἀναστήθηκες, Αἰώνιε,
πρᾶγμα ποὺ ἔμαθα ἀπ' τοὺς φίλους Σου,
νὰ διαπιστώσω ὅμως βιάζομαι κι ἀπὸ τοὺς ἴδιους τοὺς
ἐχθρούς Σου τὰ λόγια 'κείνων ποὺ φωνάζουνε:
«Ὁ Κύριος ἀναστήθηκε».
- β' Εἶναι φυσικὸ ἐκεῖνος π' ἀγαπάει νὰ μεγαλοποιεῖ,
ἐνῶ ἐκεῖνος ποὺ μισεῖ χωρὶς νὰ θέλει λείπει τὴν ἀλήθεια,

καθὼς γέγραπται· σωτηρίαν ἐξ ἐχθρῶν ἡμῶν
καὶ ἐκ τῶν μισούντων ἡμᾶς·
«Εἶπε ὁὖν πρῶτος, Ἄϊδη, ὁ αἰὶ ἐχθρὸς τοῦ γένους μου,
πῶς εἶχες ἐν τῷ τάφῳ τὸν ποθήσαντα τὸ γένος μου;
τίς σοι οὗτος λελόγιστο;
πάντως ὡς πάντες οἱ ἐκ γῆς ἐλογίσθη σοι, ὦ ταλαίπωρε,
λοιπὸν δὲ καὶ ἄπορε;
οὓς γὰρ εἶχες ἀπώλεσας, καί, ὃν κατέχειν ἔλεγες,
οὐχ εὕρες· ἀληθῶς γὰρ
ἀνέστη ὁ κύριος».

γ' «Υπ' ἐμοῦ θέλεις, ἄνερ, διδαχθῆναι,
πῶς ἐμοὶ κατεπέβη ὁ φονεὺς μου;
διαλέλυμαι καὶ οὐκ ἰσχύω σοι ἐρεύξασθαι·
ἀκμὴν γὰρ τεθάμβημαι,
αὐτὸν νομίζων βλέπειν τὸν καιρὸν ἐκεῖνον, ἄνθρωπε,
ἐν ᾧ κατανοήσας ἐθεώρουν σαλευόμενον
τοῦ κειμένου τὸ λείψανον·
καὶ μετ' ὀλίγον δυνατῶς ἐξαλλόμενον ἀνίστατο
καὶ χεῖρας, ὡς ἔδησα,
τῷ λαίμῳ μου ἐπέθηκε, καὶ πάντας, οὓς κατέπιον,
ἐξέμεσα βοῶντας·
"ἀνέστη ὁ κύριος".

δ' Τί δὲ κλαίω νεκροὺς οὓς ἀφῆρέθην;
ἔμαυτὸν θρηνησάτω πῶς ἐχλευάσθην·
καὶ οὐκ ἤρκεσε τοῦτο μόνον εἰς αἰσχύνην μου,
ἀλλ' ὅτι καὶ ἐμπαίζομαι·
λίχνον γὰρ καὶ παμφάγον οἱ φυγόντες με καλοῦσίν με
καὶ ῥήμασι τοιούτοις παροξύνουσί με λέγοντες·
"τί γὰρ χαίνεις ὑπέρμετρα;

ὅπως εἶναι γραμμένο: «Θὰ μᾶς σώσουν οἱ ἐχθροὶ μας
καὶ αὐτοὶ ποὺ μᾶς μισοῦν».
«Λέγε τὸ λοιπὸν ἐσὺ πρῶτος, Ἄδη, ὁ παντοτινὸς τοῦ γένους μου ἐχθρὸς,
πῶς κράταγες στὸν Τάφο Αὐτὸν π' ἀγάπησε τὸ γένος μου;
Γιὰ Ποιὸν Τὸν πέρασες;
Σίγουρα Τὸν ἐνόμισες σὰν ἕναν ἄνθρωπο κοινό, ταλαίπωρε
καὶ στὸ ἐξῆς φτωχέ;
Μιᾶς κι ὅσους εἶχες ἔχασες, κι Αὐτὸν ποὺ διαλαλοῦσες
πῶς κατέχεις δὲν εὐρήκες, γιατί πραγματικὰ
ὁ Κύριος ἀναστήθηκε».

γ' «Θέλεις, ἄνθρωπε, νὰ μάθεις ἀπὸ μένα
πῶς ἐχθρικός κατέβηκε σὲ μένα ὁ Φονιάς μου;
Ἔχω διαλυθεῖ καὶ δὲν μπορῶ νὰ στοῦ ἐκφράσω,
γιατί ἀκόμα μὲ κρατάει ἡ κατάπληξη,
μᾶς καὶ νομίζω, ἄνθρωπε, πῶς βλέπω Αὐτὸν ἐκεῖνη τὴν ὥρα
ποὺ καθὼς Τὸν κοίταζα, ἐβλεπα νὰ κινεῖται τοῦ Νεκροῦ τὸ λείψανον
κι ἐπειτα ἔξω νὰ πηδᾷ μὲ δύναμη καὶ ὄρθιο νὰ σηκώνεται
καὶ τὰ χέρια, ποὺ ἔδεσα,
στὸ λαιμὸ μου τὰ ἔβαλε, κι ὄλους ὅσους κατάπια τοὺς
ἔβγαλα καὶ φώναζαν:
"Ὁ Κύριος ἀναστήθηκε".

δ' Καὶ γιατί νὰ κλαίω τοὺς νεκροὺς ποὺ ἔχασα;
Θρηνηῶ τὸν ἑαυτό μου γιὰ τὸ πῶς περιφρονήθηκα.
Καὶ δὲν μοῦ ἔφτανε αὐτὴ μονάχα ἡ ντροπὴ μου,
ἀλλὰ καὶ ἀπὸ πάνω μὲ ἐμπαίζουνε,
γιατί ἀχόρταγο καὶ λαιμαργο μὲ κράζουν ἐκεῖνοι ποὺ μοῦ φύγανε
καὶ μ' ἐρεθίζουν μὲ τέτοια λόγια ποὺ ἐκφράζονται:
"Γιατί τὸ στόμα σου τόσο πολὺ ἀνοίγεις;

τί τῷ λαιμῷ σου ἐνωθεῖς ἢ τί δήποτε ὡς δήποτε,
ἀκόρεστε, ἄπληστε;
τί ἠπειχθῆς πρὸς ἔδεσμα ταρασσῶν τὴν γαστέρα σου;
ἰδοὺ γάρ σε κενώσας
ἀνέστη ὁ κύριος”.

ε' Ἄλλ' εἰ δέχονται ἔχω ἀντιλέγειν·
καὶ τίς ἄρα οὐκ εἶχε πλανηθῆναι
θεωρῶν αὐτὸν τῇ συνδόνι ἐνειλούμενον καὶ τάφῳ διδόμενον;
τίς οὕτως ἦν κτηνώδης μὴ νοῆσαι ὅτι τέθνηκεν,
ὅποτε σμῆγμα σμύρνης καὶ ἀλόης ἐπεχρίετο
πρὸς ἐμὲ πορευόμενος;
τίς εἶπε πάλιν μὴ νεκρὸν βλέπων λίθον ἐπικείμενον,
οὗ ἦν οὗτος κείμενος;
τίς τοιοῦτον ἐνόησεν, ἢ τίς ποτε ἐπήλπιζε βοῆσαι περὶ τούτου·
“ἀνέστη ὁ κύριος”;

ς' Παρ' ἐμοὶ οὖν οὐδὲν ὦν ἐγκαλοῦσι·
πρὸς ἐμὲ γὰρ αὐτὸς ἐκὼν κατήλθε·
καὶ τὰ πρῶτα μὲν ὠδυνώμην, τελευταῖον δὲ
οὐκ οἶδα τί πέπονθα·
τὸ ἄνθος τὸ γλυκάζον ἐμοὶ γέγονε τιθύμαλλος,
καὶ ὅλος μου ὁ φάρυγξ ἐπικράνθη ἐκ τῆς γεύσεως,
καὶ οὓς εἶχον ἀπέπτυσα·
οὐδεὶς τοιοῦτον κατ' ἐμοῦ ἐνενόησεν ἢ ἔπραξεν
ὡς οὗτος ἐποίησεν·
βασιλέων ἐδέσποζον καὶ προφητῶν ἐκράτησα
καὶ τούτων τῶν κραζόντων·
“ἀνέστη ὁ κύριος”.

ζ' Ἰδοὺ πέλω δεσμώτης ὁ δεσπότης

Τί πιέζεις στὸ λαιμό σου; Τί τέλος πάντων ἔπαθες,
ἀχόρταγε καὶ ἄπληστε;
Τί βιάστηκες νὰ φᾶς καὶ τὴν κοιλιὰ σου ἀναστάτωσης;
Γιατί νά, ἄδειον σέ ἄφησε
ὁ Κύριος κι ἀναστήθηκε”.

ε' Ἄλλά, ἂν θέλουμε, μπορῶ νὰ ἀπαντήσω: Ποιὸς δὲν θὰ ξεγελιότανε
βλέποντάς Τον στὸ σεντόνι νὰ τυλίγεται καὶ στὸν Τάφο νὰ μπαίνει;
Καὶ ποιὸς τόσο ἀνόητος θὰ ἦτανε γιὰ νὰ μὴν καταλάβει
πὼς ἐπέθανε,
ὅταν μὲ σμυρναλόη Τὸν ἀλείφανε καὶ πρὸς ἐμένα ἐρχότανε;
Καὶ ποιὸς ξανά θὰ ἔλεγε πὼς δὲν εἶναι νεκρός,
πάνω στὸν Τάφο βλέποντας νὰ κείτεται ἡ πλάκα;
Ποιὸς τέτοιο πρᾶγμα σκέφτηκε καὶ ποιὸς ποτὲ περίμενε
νὰ φωνάξει γιὰ Ἐκεῖνον:
“Ὁ Κύριος ἀναστήθηκε”;

ς' Ἐγώ, λοιπόν, δὲ φταίω γιὰ ὅσα μὲ κατηγοροῦν.
Γιατί Αὐτὸς σέ μένα μονάχος Του κατέβηκε.
Καὶ στὴν ἀρχὴ στενοχωριόμουνα, μὰ τελικὰ τί ἔπαθα δὲν ξέρω.
Τὸ Ἄνθος πού μοσχοβολοῦσε ἐμετικὸ μού ἔγινε φάρμακο
κι ὀλόκληρος ὁ φάρυγγάς μου πικράθηκε ἀπὸ τὴ γεύση
κι ὅσους εἶχα καταπιεῖ τοὺς ἔβγαλα.
Κανεὶς τέτοιο κακὸ δὲ σκέφτηκε οὔτε καὶ ἔπραξε σέ μένα
σὰν ἐτοῦτο πού μού ἔκανε Αὐτός.
Βασιλιάδες κυβέρναγα καὶ Προφῆτες κρατοῦσα
καὶ αὐτοὺς πού φωνάζουσε:
“Ὁ Κύριος ἀναστήθηκε”.

ζ' Καὶ νά τώρα αἰχμάλωτος εἶμαι ὁ κυρίαρχος

καὶ δουλεύω ὁ πρῶτῃ βασιλεύων·
καὶ γεγένημαι ὁ ἐπίφοβος ἐπίληπτος καὶ πᾶσιν εἰς γέλωτα·
πάντοθεν γυμνητεύω, τὰ γὰρ πάντα μου ἀφήρπασεν·
ἐκέλευσε, καὶ ἄφνω τούτον ἅπαντες ἐκύκλωσαν
ὡς κηρίον αἱ μέλισσαι·
καμὲ δὲ δῆσας ἰσχυρῶς ἔλεγεν αὐτοῖς ἐμπαίζειν μοι
καὶ παίειν τὴν κάραν μου
καὶ τὸν νῶτον συγκάμπτειν μου καὶ τὴν σκληρὰν καρδίαν
μου συντρίβειν καὶ κραυγάζειν·
“ἀνέστη ὁ κύριος”.

η' Νύξ μὲν ἦν ὅτε ταῦτα ἐκαρτέρουν,
πρὸς τὸν ὄρθρον δὲ ἄλλο ἐθεώρουν,
ὡς ἐπέιχθησαν εἰς τὴν τούτου ὑπαπάντησιν
αἱ πύρινοι σύνοδοι·
καὶ ἔξωθεν μὲν φόβοι, ἔσωθεν δὲ μάχαι εἰχόν με·
τὸ βλέμμα μου δὲ πέμπειν οὐδ' ἑτέρῳ κατεθάρρησα,
ὅτι πάντες ἠπείλουν μοι·
διὸ ἐγκρύψας τὴν μορφήν ἀναμέσον τῶν γονάτων μου
δακρύων ἐβόησα·
“ὁ τὰς πύλας συντρίψας μου καὶ τοὺς μοχλοὺς συνθλάσας μου,
πορεύου, ἵνα κράζω·
ἀνέστη ὁ κύριος”.

θ' Ὁ μὲν οὖν ἐπὶ τούτοις μειδιάσας
τοῖς ὀπίσω φησὶν· “ἀκολουθεῖτε”,
τοῖς δὲ ἔμπροσθεν ἔφη πάλιν· “προηγείσθε μου·
διὸ καὶ κατήλθατε”·
καὶ ἄφνω ἠσυχία καὶ δειλία κατεκράτησε
τῆς κτίσεως ἀπάσης· ὁ δεσπότης γὰρ τῆς κτίσεως
τῶν μνημάτων ἐξήρχετο·

καὶ δούλος ἐκατάντησα ὁ πρῶτῃ βασιλέας·
κι ἐγὼ πού φόβο σκόρπιζα αἰχμάλωτος ἐπιάστηχα
καὶ σ' ὄλους ἐγίνα γελοῖος.
“Ὅπου κι ἂν πάω εἶμαι γυμνός, μιᾶς κι ὄλα μου τὰ πῆρε.
Ἐδιάταξε καὶ ξαφνικὰ ὄλοι Τὸν ἐκυκλῶσαν,
ὅπως οἱ μέλισσες τὴν κερτίθρα.
Κι ἀφοῦ μὲ ἔδεσε σφιχτά, τοὺς ἔλεγε νὰ μὲ ἐμπαίζουν
καὶ τὸ κεφάλι μου νὰ χτυπᾶνε
καὶ νὰ λυγίζουνε τὴν πλάτη μου καὶ τὴ σκληρὴν καρδίαν
μου νὰ κεντᾶνε καὶ νὰ φωνάζουν δυνατά:
“Ὁ Κύριος ἀναστήθηκε”.

η' Μέσα στὴ νύχτα τὰ ὑπόφερα αὐτὰ
καὶ ἄλλα ἐβλεπα μπροστά μου στὸ ξημέρωμα,
καθὼς νὰ Τὸν προῦπαντήσουν ἔτρεχαν οἱ ἀστρατόμορφοι ἀκόλουθοι.
Κι ἀπὸ τὰ ἔξω μὲν μὲ ἔζωναν οἱ φόβοι καὶ ἀπὸ τὰ μέσα
οἱ νεκροὶ μὲ πολεμοῦσαν.
Καὶ δὲν τόλμαγα κανέναν νὰ κοιτάξω, γιατί μὲ ἀπειλοῦσαν ὄλοι.
Γι' αὐτὸ τὸ πρόσωπό μου ἔκρυψα ἀνάμεσα στὰ γόνατά μου
καὶ δακρυσμένος φώναξα:
“Ἐσύ, πού μου ἴσπασες τίς πόρτες καὶ τίς ἀμπάρες τσάκιες,
σῆκω καὶ φύγε γιὰ νὰ κράζω:
ὁ Κύριος ἀναστήθηκε”.

θ' Καὶ μὲ τοῦτα, λοιπόν, ὁ Χριστὸς χαμογέλασε
καὶ στοὺς πίσω Του λέει· “Ἀκολουθεῖτε”,
καὶ στοὺς μπροστά Του ξανάπε· “Προχωρεῖτε,
ἀφοῦ γι' αὐτὸ κατεβήκατε”·
Καὶ ἠσυχία ξαφνικὰ καὶ φόβος ἐπικράτησε
σ' ὀλόκληρη τὴν πλάση· γιατί ἐκείνη τὴ στιγμή ἀπὸ τὸ
Μνήμα ἐβγαίνει τοῦ κόσμου ὁ Δημιουργός.

προφήται πάντες πρὸ αὐτοῦ δευτεροῦντες ἃ προέφησαν
καὶ πᾶσι γνωρίζοντες
ὅτι· “οὗτος αὐτός ἐστιν ὁ γνώμη καταβάς εἰς γῆν·
καὶ γνώμη νῦν ἐκ ταύτης
ἀνέστη ὁ κύριος”.

- ι' Ὑψηλῇ τῇ φωνῇ ὁ Σοφονίας τῷ Ἀδὰμ ἀνεβόα· “οὗτός ἐστιν,
ὃν ὑπέμεινας εἰς ἡμέραν ἀναστάσεως,
ὃν τρόπον προεῖπόν σοι”·
Ναοὺμ δὲ μετὰ τούτου τὸν πτωχὸν εὐηγγελίζετο,
“ἐκ γῆς ἀνέβη”, λέγων, “ἐμφυσῶν σου εἰς τὸ πρόσωπον,
ὁ ἐξαιρούμενος θλίψεως”,
καὶ Ζαχαρίας χαριεῖς κράζων·
“ἦλθες ὁ θεὸς ἡμῶν μετὰ τῶν ἀγίων σου”,
καὶ Δαυὶδ ψάλλον εὐσημα ὡς·
“δυνατὸς ἐγήγερται καὶ ὡσπερ ἀπὸ ὕπνου
ἀνέστη ὁ κύριος”.

- ια' Ῥαπιζόντων δὲ τούτων τὴν μορφήν μου
προφητείας, ψαλμοῖς, καὶ ὕμνωδιαίς
ἀνεφύησαν καὶ γυναῖκες προφητεύουσαι,
ἐμοῦ κατορχούμεναι·
καὶ τούτων μὲν ἡ πρώτη Μωυσέως ἦν ἡ σύγγονος
σκιρτώσα καὶ δονοῦσα τῇ χειρὶ αὐτῆς τὸ τύμπανον,
ὃ καὶ πρώην ἐπέφερε,
καὶ ὡσπερ ἄλλην ἐρυθρὰν διελθοῦσά μου τὰ δώματα
τερπνῶς ἐτυμπάνιζεν·
“ἄσωμεν τῷ θεῷ ἡμῶν· ἐνδόξως γὰρ δεδοξασται·
τὸν Ἄϊδην ἐδαφίσας
ἀνέστη ὁ κύριος”.

Μπροστά Του ὄλοι οἱ Προφῆτες ὅσα προφήτεψαν
ξανάλεγαν καὶ σ' ὄλους ἐφανέρωσαν
ὅτι· “Αὐτὸς ἐδῶ εἶναι Ἐκεῖνος πού θεληματικὰ κατέβηκε στὴ γῆ,
καὶ ἀπὸ τῆ γῆ τώρα θεληματικὰ
ὁ Κύριος ἀναστήθηκε”.

- ι' Ὁ Σοφονίας στὸν Ἀδὰμ φώναζε μεγαλόφωνα· “Αὐτὸς εἶναι
Ἐκεῖνος πού καρτέραγες ἡμέρα ἀναστάσιμη νὰ φέρει,
ὅπως σοῦ τὸ προφήτεψα”·
Καὶ ἀκολούθως ὁ Ναοὺμ χαρμόсуна μιλοῦσε στὸ φτωχὸ
καὶ ἔλεγε· “Ἀπὸ τῆ γῆ ἀνέβηκε καὶ φύσημα νέας ζωῆς
στὸ πρόσωπο σοῦ ἔδωκεν Αὐτὸς πού σοῦ 'διώξε τὴ θλίψη”·
Κι ὁ Ζαχαρίας ἔκραζε χαρούμενος·
“Ἦρθες μαζί με τοὺς Ἁγίους Σου, Θεέ μας”·
Καὶ μελωδοῦσεν ὁ Δαυὶδ κατάλληλο ψαλμό·
“Πανίσχυρος σηκώθηκε κι ἔτσι σὰν ἀπὸ ὕπνου
ὁ Κύριος ἀναστήθηκε”.

- ια' Καὶ καθὼς με χτυποῦσαν ὄλοι αὐτοὶ στὸ πρόσωπο
μὲ προφητείες καὶ ψαλμοὺς καὶ ὕμνωδιες,
ξεπρόβαλαν τότε καὶ γυναῖκες πού προφήτευαν
καὶ χόρευαν γιὰ νὰ με περιπαίξουν.
Καὶ ἡ πρώτη ἀνάμεσά τους ἦταν ἡ ἀδερφή τοῦ Μωυσῆ*
πού χοροπηδοῦσε καὶ χτύπαγε δυνατὰ μὲ τὸ χέρι της τὸ τύμπανο,
τὸ ὁποῖο κρατοῦσε καὶ παλιά,
κι ἀφοῦ πέρασε στὰ κελιά μου ἀνάμεσα, ὅπως καὶ τότε
στὴν Ἐρυθρὰ Θάλασσα,
τὸ τύμπανο χαρούμενη χτυποῦσε καὶ τραγοῦδαγε·
“Εὐγνωμοσύνης ἄσματα ἄς ποῦμε στὸ Θεό μας,
γιατὶ πολὺ δοξάστηκε. Τὸν Ἄδη κατεδάφισε
ὁ Κύριος κι ἀναστήθηκε”.

* ἡ Μαριάμ

- ιβ' **Ω** τοιούτων κακῶν μία νύξ μήτηρ.
καὶ τοσοῦτων δεινῶν πατήρ εἰς ὄρθρος·
ἢ μὲν ἔτεκεν, ὁ δὲ φθάσας προστέθεικε
τῷ ἄλγει μου ὄνομα·
ἀνάστασιν ἐπικαλοῦσι τὴν ἡμέραν μου τῆς πτώσεως,
πανήγυριν τελοῦσι τὸν καιρὸν τῆς ἀπωλείας μου·
οἴμοι, οἴμοι, τί ἔπαθον».
τοιαῦτα Ἰδὼς πρὸς ἐμὲ ἐφώνησεν ὡς ἐρωτήσαντα,
οὐ ῥήμασι πείσας με,
ἀλλὰ πράγμασι δείξας μοι ὅτι γυμνὸν καὶ ἔρημον
πάντοθεν αὐτὸν δείξας
ἀνέστη ὁ κύριος.
- ιγ' **Μ**ετὰ δὲ τοιαῦτα καὶ τσαῦτα,
ὡς εὔρον τοὺς ἀντιφυλάξαντας τὸ μνήμα,
εἰς ἐρώτησιν ἐκινήθη καὶ ἐπέιγομαι πληρῶσαι ἃ προὔλεγον·
μηδεὶς οὖν ὡς ληροῦντα ἢ ἀπὸ καιροῦ τι λέγοντα
ἠγήσεταιί με, φίλοι· ἀναγκαῖον γὰρ ἐνόμισα
ἀποδοῦναι ἃ ὄφελον·
«Εἶπατε οὖν μοι καὶ ὑμεῖς, στρατιῶται ληρωδέστατοι,
τί ἦν τὸ γενόμενον;
τίς τὸν λίθον ἐκύλισε καὶ τὸν νεκρὸν ἐσύλησε
καὶ εἶπε μετὰ ταῦτα·
"ἀνέστη ὁ κύριος";»
- ιδ' **Ἄ**λλ' ἀκούσαντες ταῦτα οἱ τηροῦντες
τὸ μνημεῖόν ποτε τοῦ ἀθανάτου
ἀπεκρίθησαν οὐ φωνῇ μοι ὁμιλήσαντες,
φυγῇ δὲ δηλώσαντες·
«Τί βλέπεις ἡμᾶς, ἄνερ, εἰρηνεύοντας ἢ φεύγοντας;
ἐκ τούτου οὖν ἐννόει ὅτι πάντως κατεπλάγημεν·

- ιβ' Ἄλλοίμονο ποῖα κακὰ μπορεῖ μιά νύχτα νὰ γεννήσει,
ἀλλὰ καὶ πόσα βιάσανα μπορεῖ νὰ φέρει ἓνα πρεῖ.
Ἡ νύχτα μὲν τὰ γέννησε, τὰ δὲ γλυκοχαράματα
ἐπρόφθασαν καὶ ἔδωσαν στὸ βιάσανό μου ὄνομα.
Ἀνάστασι ὀνομάζουνε τῆς πτώσεως μου τὴν Μέρα
καὶ πανηγύρι κάνουνε τότε πού καταστράφηκα.
Ἄλλοίμονο, τί ἔπαθα, ἄλλοίμονο».
Τέτοια ὁ Ἄδης φώναξε σέ μένα πού τὸν ρώτησα,
χωρὶς μὲ λόγια νὰ μὲ πείσει,
ἀλλὰ μ' ἀπόδειξε μὲ ἔργα ὅτι γυμνὸν καὶ ἔρημο
ἀπὸ παντοῦ τὸν ἔκαμε
ὁ Κύριος καὶ ἀναστήθηκε.
- ιγ' **Κ**ι ἀφοῦ τέτοια καὶ τόσα ὁ Ἄδης ἀποκρίθηκε,
ἐγὼ μόλις ἀντάμωσα τοὺς φύλακες τοῦ Μνήματος,
νὰ τοὺς ρωτήσω ἔτρεξα καὶ βιάζομαι
νὰ συμπληρώσω ἐκεῖνα πού προηγουμένως ἔλεγα.
Κανένας, ὅμως, φλύαρο ἢ πῶς λαλῶ παράκαιρα
μὴ μὲ νομίσει, φίλοι μου, μιᾶς καὶ ἀπαραίτητο τὸ νόμισα
νὰ ἀποδώσω ὅσα θρεῖλα.
«Πεῖτε μου, τὸ λοιπὸν, καὶ ἐσεῖς, πολὺ ἀνόητοι στρατιῶτες,
αὐτὸ πού ἔγινε τί ἦταν;
Ποῖός τὸ λιθάρι κύλησε καὶ ἐκλεψε τὸ Νεκρὸ καὶ εἶπε τὸ κατόπιν:
"Ὁ Κύριος ἀναστήθηκε";»
- ιδ' **Κ**αὶ μόλις ἄκουσαν ἐτοῦτα οἱ φρουροί,
πού τότε ἐφυλάγανε τὸ Μνήμα τοῦ Ἀθανάτου,
μὲ λόγια δὲν μοῦ ἀπάντησαν, μὰ δῆλωσαν μὲ τὴ φυγὴ τους:
«Σὰν πῶς μᾶς βλέπεις, ἄνθρωπε, νὰ εἴμαστε εἰρηνικοὶ
ἢ νὰ τὸ βάζουμε στὰ πόδια;
Ἄπ' αὐτὸ λοιπὸν κατάλαβε πῶς σίγουρα τὰ χάσαμε,

οὐ γὰρ ὅτι ἐκλάπημεν·
οὐ γὰρ παρέσχε νυσταγμὸν ὁ καθεὶς ἡμῶν τοῖς ὄμμασιν,
οὐ ταῖς φρεσὶ θάμβημα·
ἀλλὰ πάντες ἐγρήγοροι, πάντες αἰεὶ ἐφυλάττομεν
καὶ οὐκ οἶδαμεν πῶς ἄφνω
ἀνέστη ὁ κύριος».

ιε' «*Νῦν ἐμοὶ ἀπαράδεκτον τὸ ῥήμα,*
ὃ φατέ, οἱ φυλάττοντες τὸ μνήμα·
καὶ οὐ πείθομαι, ὅτι πάντως ἠγνοήσατε Χριστοῦ τὴν ἀνάστασιν
οἱ πάντα πανταχόθεν πρὸς ἀσφάλειαν ποιήσαντες·
πῶς εἶχετε μὴ γνῶναι τί ἐγεγόνει ὁ τηρούμενος;
ὡς οὖν γνόντες σημάνατε».
«Οὐδεὶς ἰσχύει ἀκριβῶς, ἅπερ θέλεις ἀπαγγεῖλαί σοι»,
φησί μοι οἱ φύλακες·
«οὐδὲ εἰς τῶν ἐν σώματι, ἀλλ' οὐδὲ ὁ ἀσώματος
ὁ ἐν τῷ τάφῳ λέξας·
“ἀνέστη ὁ κύριος”.

ις' «*Ὅπερ οἶδαμεν, τοῦτο καὶ δηλοῦμεν·*
κἂν ἡμεῖς γὰρ αὐτὰ νῦν σιωπῶμεν,
οἱ λίθοι κράξουσι καὶ ἐλέγξουσι τὴν πώρωσιν
ἡμῶν καὶ τὴν τύφλωσιν·
τὴν ὥραν μὲν ἐκείνην τῆς ἐγέρσεως οὐκ οἶδαμεν,
ἐκ ταύτης δὲ τῆς ὥρας ἃ ὑπέστημεν γνωρίζομεν·
ἀλλ' ἀνάσχου καὶ ἄκουσον·
ἐπαγρυπνοῦντες τῇ ταφῇ καὶ σκοποῦντες
μή τι γένηται, ἐξαίφνης ἐβλέπομεν
πυραυγεῖς χεῖρας ἔλκοντας τὸν λίθον ἐκ τοῦ μνήματος
καὶ τὸ στόμα λαλοῦν ταῦτα·
“ἀνέστη ὁ κύριος”.

ὄχι γιατί μᾶς κλέψανε τὸ Σῶμα,
μιᾶς καὶ μάτι δὲν κλείσαμε, οὔτε ἐθόλωσαν ὁ νοῦς μας,
ἀλλ' ὅλοι ἀγρυπνούσαμε καὶ συνεχῶς φρουρούσαμε τὸ Μνήμα
καὶ δὲν γνωρίζουμε τὸ πῶς ξαφνικά*
ὁ Κύριος ἀναστήθηκε».

ιε' «*Τώρα αὐτὸ ποὺ λέτε, φύλακες τοῦ Μνήματος, δὲν ἠμπορῶ νὰ τὸ δεχτῶ*
καὶ δὲν πείθομαι πῶς δὲν ἀντιληφθήκατε καθόλου
τοῦ Χριστοῦ τὴν Ἀνάστασι,
ἐσεῖς ποὺ ἀπὸ παντοῦ δια τὰ μέτρα πήρατε.
Πῶς δὲν μπορέσατε νὰ καταλάβετε Ἐκεῖνος ποὺ φρουρούσατε τί ἔγινε;
Νὰ φανερώσετε, τὸ λοιπόν, πῶς τὸ ἀντιληφθήκατε».
«Δὲν ἔχει δύναμη κανεὶς μ' ἀκρίβεια νὰ σοῦ πεῖ αὐτὰ ποὺ σὺ γυρεύεις»,
οἱ φύλακες μ' ἀπάντησαν,
«οὔτε κανένας ἄνθρωπος, μὰ οὔτε καὶ ὁ Ἄγγελος
τοῦ Τάφου ποὺ ἀνήγγειλεν:
“Ὁ Κύριος ἀναστήθηκε”.

ις' *Αὐτὸ ὅμως ποὺ εἶδαμε, αὐτὸ καὶ φανερώνομε.*
Μιᾶς καὶ ἂν ἐμεῖς τώρα δὲν τὰ ποῦμε,
θὰ φωνάξουν οἱ πέτρες καὶ θὰ ἀποδείξουν τὴ σκληράδα
καὶ τὴν τύφλωσή μας.
Τῆς Ἀναστάσεως τὴν ὥρα δὲν γνωρίζομε,
ξέρομε ὅμως ὅσα πάθαμε κατόπιν τῆς. Κάθησε κι ἄκουσε, λοιπόν:
καθὼς ἀγρυπνούσαμε πάνω στὸν Τάφο καὶ προσέχαμε
μὴ γίνε τίποτα, βλέπομε ξαφνικά
χέρια λαμπρὰ σὰν φωτιά νὰ τραβοῦν τὸ λιθάρι τοῦ Μνήματος
καὶ στόμα νὰ λέγει ἐτοῦτα:
“Ὁ Κύριος ἀναστήθηκε”.

* χωρὶς νὰ καταλάβομε

ιζ' Ὑπ' ἐκείνου ὁ λίθος ἐκυλίσθη, καὶ ἡμῶν πᾶς ὁ τόνος ἐξελύθη,
καὶ οὐδὲν ἡμῖν ὑπελείφθη πρὸς βοήθειαν,
οὐ ῥῆμα, οὐ νόημα·
νεκροὶ γὰρ ἦμεν πάντες οἱ νεκρὸν ποτε φυλάσσοντες,
καὶ πᾶσα ἡ σοφία κατεπόθη ἡμῶν
ἀθρόον θεωρούντων τὸ δρώμενον·
φωτειδῆς γὰρ ἡ μορφή τοῦ τὸν λίθον ἐκυλίσαντος
ἡμῖν ἐπεφαίνετο,
καὶ θυμὸν ἐπέφερετο τῇ γῆ ὡσπερ θυμούμενος
τοῖς μὴ ὁμολογοῦσιν·
“ἀνέστη ὁ κύριος”.

ιη' Ἄ θέλεις μαθεῖν ἵνα θαυμάσῃς,
γυναιξὶ προσιτὸς ἦν ὁ τοιοῦτος,
καὶ ἀπρόσιτος τοῖς ἀθλίοις ἡμῖν γέγονεν ἐκείνος ὁ πύρινος·
ἐκείναις συνωμίλει, καὶ ἡμῖν ἠπείλει θάνατον·
ἐκείνας ἐκραταίου, καὶ ἡμᾶς τῷ φόβῳ ἔκαμπτεν
καὶ προτρέχων κατέβαπτε·
πρὸς τὰς γυναῖκας ἰλαρὸς, πρὸς ἡμᾶς δὲ
σοβαρώτερος ἐξαίφνης ἐγένετο·
καὶ ἡμᾶς μὲν ἐνέκρωσεν, ἐκείνας δὲ ἐνεύρωσε βοήσας·
“μὴ φοβεῖσθε,
ἀνέστη ὁ κύριος”.

ιβ' Ἰσταμένων δὲ τότε τῶν θηλείων
καὶ σοφῶς ἐμβλεπόντων τῷ σπηλαίῳ,
ἀπεκρίνατο πρὸς ἐκείνας ὁ ἀσώματος·
“ἡγέρθη ὃν θέλετε·
εἰ δέ τι ἀπιστεῖτε καὶ ὡς φάσμα με νομίζετε,
ἐμοὶ ἀκολουθεῖτε καὶ τὸν τόπον θεωρήσατε
ὅπου ἔκειτο ὁ κύριος”.

ιζ' Ἀπὸ κείνον τὸν Ἄγγελο τὸ λιθάρι κυλίσθηκε
κι ἡ δική μας ἡ δύναμη μονομῆς ἀφανίσθηκε
καὶ δὲν ἔμεινε μέσα μας τίποτα νὰ μᾶς δώσει βοήθεια,
οὔτε λόγος νὰ ποῦμε, οὔτε σκέψη νὰ κάνουμε·
γιατὶ εἴμαστε ὅλοι νεκροί, ἐμεῖς πού τότε τὸ Νεκρὸ φρουρούσαμε,
καὶ χάσαμε τὰ λογικά μας
καθὼς ἀντικρύζαμε αὐτὰ πού γίνονταν μὲ γρηγοράδα.
Ἐλαμπε στ' ἀλήθεια μπροστά μας σὰν τὸ φῶς ἡ μορφή
ἐκείνου πού τὸ λιθάρι κύλησε
καὶ θυμωμένος κοίταζε στὴ γῆ κι ἐμοιαζεν ὀργισμένος
μ' ἐκείνους πού δὲν ἔλεγαν:
“Ὁ Κύριος ἀναστήθηκε”.

ιη' Ἄκουσε δὲ ὅσα θέλεις νὰ μάθεις καὶ θὰ νοιώσεις θαυμασμό·
ἦταν προσιτὸς στὶς γυναῖκες ὁ ἄγγελος
καὶ σὲ μᾶς τοὺς ἀθλίους ἀπλησίαστος ἔμεινε ὁ πύρινος ἐκείνος.
Μὲ τίς γυναῖκες μιλοῦσε καὶ μὲ θάνατο ἐμᾶς ἀπειλοῦσε.
Ἐκείνες ἐνίσχυε κι ἐμᾶς μὲ τὸ φόβο παρέλυε
καὶ νὰ μᾶς θάψει καταπάνω μας ἐρχότανε.
Στὶς γυναῖκες παρουσιάσθηκε χαρούμενος, καὶ σὲ μᾶς
ξαφνικὰ φοβερώτερος ἔγινε.
Κι ἐνῶ ἐμᾶς ἐνέκρωσε, ἐκείνες ἐδυνάμωσε καὶ εἶπε: “Μὴ φοβᾶστε,
ὁ Κύριος ἀναστήθηκε”.

ιβ' Καὶ καθὼς ἔστεκαν ἐτότες οἱ γυναῖκες
καὶ ἔβλεπαν μὲ προσοχὴ μέσα στὸν Τάφο,
ὁ ἀσώματος ἀπάντησε τοὺς ἔδωκε:
“Ἐκείνος πού ζητᾶτε, ἀναστήθηκε.
Καὶ ἂν σᾶς ἀπομένει ἀμφιβολία καὶ μὲ νομίζετε γιὰ φάντασμα,
ἐμπρὸς ἀκολουθήσατε με καὶ κοιτάχτε τὸ μέρος
ὅπου ἦταν βαλμένος ὁ Κύριος”.

καὶ τούτων ἔνδον εἰσελθουσῶν τότε καὶ ἡμεῖς ἐφύγομεν
καὶ ταῦτα ἐφήσαμεν·
“εἰ ὁ δούλος ἐλήλυθε καὶ γῆν πάντων ἐσάλειψε,
τί ἀρά γε ποιήσας
ἀνέστη ὁ κύριος;”

κ' *Νῦν οὖν, ἄνθρωπε, μὴ ἐγκαταλέξεις
σεαυτὸν τοῖς παράφροσιν ἐκείνοις,
καὶ πεισθῆς ἡμῖν ψευδομένοις
ὅτι κέκλεπται Χριστὸς καὶ οὐκ ἐγγήγερται·
χρυσὸς ἐστὶν ὁ πείσας ἡμᾶς κρύψαι τὴν ἀλήθειαν,
χρυσὸς ὁ πάντα τρέπων ἄπερ θέλουσιν ὡς θέλουσιν
οἱ ἐν τούτῳ καυχώμενοι·
διὸ πραθέντες ἀκριβῶς καὶ γενόμενοι τοῦ λήμματος
τὸ ῥῆμα τοῦ κλέμματος
παρὰ πᾶσιν ἠπλώσαμεν καθάπερ ἠγοράσθημεν,
μὴ λέγειν ὅτι ὄντως
ἀνέστη ὁ κύριος».*

κα' *Ὁ μὲν Ἄιδης τοιαῦτά μοι προείπεν,
οἱ δὲ φύλακες πάντα τὰ τοσαῦτα
ἐπιτέθεικαν ὡς σφραγίδα οἷς ἐλάλησεν ἐκεῖνος ὁ ἄπληστος·
ἐγὼ δὲ ἐκ τῶν δύο τὸ ζητούμενον ἐθέρισα
καὶ ψευστῶν ἀπὸ ζεύγλης τὴν ἀλήθειαν ἐτρύγησα·
διὰ τοῦτο καὶ γέγηθα,
ὅτι ὁ εἶπεν ὁ Σαμψὼν πρὸ τοσοῦτων χρόνων πρόβλημα,
ἐγὼ νῦν ἐγνώρισα·
ἀπὸ Ἄιδου ἐσθιοντος καὶ ἀπὸ ἰσχυροῦ στρατοῦ
ἐξῆλθε γλυκὸ ῥῆμα·
ἀνέστη ὁ κύριος.*

“Ὅταν ἐκεῖνες μέσα μπήκανε, τότε κι ἐμεῖς ἐφύγαμε καὶ εἶπαμεν αὐτά:
“Ἄν Ἐκεῖνος ποῦ ἦρθε μὲ δούλου μορφή ἐσάλειψε ὀλόκληρη τὴ γῆ
κατὰ τὴ σταύρωσή Του, τί ἄραγε ἔχει νὰ κάμει τώρα
ὁ Κύριος ποῦ ἀναστήθηκε;”

κ' *Τώρα, λοιπόν, ὦ ἄνθρωπε, μ' ἐκείνους τοὺς παράφρονες*
τὸν ἑαυτὸ σου μὴ συμπεριλάβεις
καὶ πιστέψεις σὲ μᾶς ποῦ λέμε ψέματα
πὼς ὁ Χριστὸς ἔχει κλεφτεῖ καὶ πὼς δὲν ἀναστήθηκε.
Τὰ ἀργύρια εἶναι 'κεῖνα ποῦ μᾶς ἐπείσαν τὴν ἀλήθεια νὰ κρύψουμε,
τὸ χρῆμα ποῦ ὅλα ὅσα θέλουν τὰ κάνει ὅπως τὰ θέλουν
ἐκεῖνοι ποῦ καυχῶνται στ' ὄνομά του.
Πι' αὐτὸ κι ἐμεῖς ποῦ ἐξαγοραστήκαμε μὲ σοβαρὸ κι ὑπολογίσιμο ποσὸν
ἐπῆραμε στὰ χέρια μας τὰ χρήματα
καὶ τῆς κλεψιάς τὸ ψέμα
τὸ ἀπλώσαμε παντοῦ, ἀφοῦ γι' αὐτὸ μᾶς πλήρωσαν,
γιὰ νὰ μὴ λέμε ὅτι ὄντως
ὁ Κύριος ἀναστήθηκε».*

κα' *Ὁ μὲν Ἄδης τέτοια μοῦ 'πε καὶ οἱ φύλακες ὅλα τὰ ὅσα
λάλησεν ἐκεῖνος ὁ ἀχόρταγος τὰ ἐπιβεβαίωσαν.
Κι ἐγὼ ἀπὸ τοὺς δύο αὐτὸ ποῦ ζήτηγα τὸ ἔλαβα
κι ἀπ' τὸ ζευγάρι τῶν ψευτῶν τρύγησα τὴν ἀλήθεια.
Πι' αὐτὸ τὸ λόγο χαίρομαι,
γιατὶ τώρα κατάλαβα ἐγὼ αὐτὸ ποῦ ἐξέφρασε ὡς ἀπορία ὁ Σαμψὼν
πρὶν ἀπὸ τόσα χρόνια,
ὅτι δηλαδὴ ἀπ' τὸν Ἄδη ποῦ καταπίνει τοὺς νεκροὺς κι ἀπὸ στρατιῶτες
σκληροὺς καὶ δυνατοὺς γλυκὸ ἐβγήκε μήνυμα:
ὁ Κύριος ἀναστήθηκε.*

* Ἑβραίου

κβ' Σὺ οὖν ἀναρχε τέλος τε μὴ ἔχων,
 ποιητὰ καὶ θεὸ τῆς ἀληθείας,
 ὁ τὸν Θάνατον θανατώσας, τὸν δὲ ἄνθρωπον
 ποιήσας ἀθάνατον,
 ἐν τῇ ἐσχάτῃ ὥρᾳ, ὅταν ἔρχῃ ἀναστήσαί με.
 ἐλεύση γάρ, σωτήρ μου, οὐχ ὡς ἄρτι
 ἐκ τοῦ μνήματος ἀλλ' ἐκ τοῦ στερεώματος·
 διὸ καὶ τότε ἑαυτὸν βλέπων ἐν ἐμοὶ φιλάνθρωπε·
 φιλῶν σε γὰρ ἔχω σε·
 μὴ οὖν κρίνης με δέομαι, ἵν' εἶπω·
 «Οὐκ εἰς κόλασιν, ἀλλ' εἰς τὸ ρύσασθαί με
 ἀνέστη ὁ κύριος».

κβ' Ἐσύ, λοιπόν, Ἄναρχε καὶ ποὺ δὲν ἔχεις τέλος,
 Δημιουργέ καὶ Θεέ τῆς ἀλήθειας,
 Ἐσύ ποὺ νίκησες τὸ Θάνατο κι ἀθάνατο ἔκαμες τὸν ἄνθρωπο,
 στὴν τελευταία ὥρα αὐτῆς τῆς πλάσης, σὰν ἔρθεις
 νὰ με ἀναστήσεις·
 μιᾶς καὶ σίγουρα, Σωτήρα μου, θὰ ἔρθεις, ὄχι ὅπως τώρα
 ἀπὸ τὸ Μνήμα ἀλλὰ ἀπ' τὰ οὐράνια.
 Γι' αὐτὸ καὶ τότε, Φιλάνθρωπε, τὸν Ἐαυτό Σου μέσα μου θὰ βλέπεις,
 μιᾶς καὶ πραγματικὰ Σὲ ἀγαπῶ.
 Σὲ παρακαλῶ, λοιπόν, μὴ μὲ καταδικάσεις, γιὰ νὰ μπορῶ νὰ πῶ:
 «Ὅχι γιὰ νὰ μὲ κολάσει, ἀλλὰ γιὰ νὰ μὲ σώσει
 ὁ Κύριος ἀναστήθηκε».

31 Ὀκτωβρίου 1988

κβ' Σὺ οὖν ἀναρχε τέλος τε μὴ ἔχων,
 ποιητὰ καὶ θεὸ τῆς ἀληθείας,
 ὁ τὸν Θάνατον θανατώσας, τὸν δὲ ἄνθρωπον
 ποιήσας ἀθάνατον,
 ἐν τῇ ἐσχάτῃ ὥρᾳ, ὅταν ἔρχῃ ἀναστήσαί με.
 ἐλεύση γάρ, σωτήρ μου, οὐχ ὡς ἄρτι
 ἐκ τοῦ μνήματος ἀλλ' ἐκ τοῦ στερεώματος·
 διὸ καὶ τότε ἑαυτὸν βλέπων ἐν ἐμοὶ φιλάνθρωπε·
 φιλῶν σε γὰρ ἔχω σε·
 μὴ οὖν κρίνης με δέομαι, ἵν' εἶπω·
 «Οὐκ εἰς κόλασιν, ἀλλ' εἰς τὸ ρύσασθαί με
 ἀνέστη ὁ κύριος».

κβ' Ἐσύ, λοιπόν, Ἄναρχε καὶ πού δὲν ἔχεις τέλος,
 Δημιουργέ καὶ Θεέ τῆς ἀλήθειας,
 Ἐσύ πού νίκησες τὸ Θάνατο κι ἀθάνατο ἕκαμες τὸν ἄνθρωπο,
 στὴν τελευταία ὥρα αὐτῆς τῆς πλάσης, σὰν ἔρθεις
 νὰ με ἀναστήσεις·
 μιᾶς καὶ σίγουρα, Σωτήρα μου, θὰ ἔρθεις, ὅχι ὅπως τώρα
 ἀπὸ τὸ Μνήμα ἀλλὰ ἀπ' τὰ οὐράνια.
 Γι' αὐτὸ καὶ τότε, Φιλάνθρωπε, τὸν Ἐαυτό Σου μέσα μου θὰ βλέπεις,
 μιᾶς καὶ πραγματικά Σὲ ἀγαπῶ.
 Σὲ παρακαλῶ, λοιπόν, μὴ μὲ καταδικάσεις, γιὰ νὰ μπορῶ νὰ πῶ:
 «Ὅχι γιὰ νὰ μὲ κολάσει, ἀλλὰ γιὰ νὰ μὲ σώσει
 ὁ Κύριος ἀναστήθηκε».

31 Ὀκτωβρίου 1988

ΡΩΜΑΝΟΥ ΜΕΛΩΔΟΥ

ΥΜΝΟΙ

Μετάφραση

Ἀρχιμανδρίτης ΑΝΑΝΙΑΣ ΚΟΥΣΤΕΝΗΣ

Ἐπιμέλεια

ΦΩΤΙΟΣ Α. ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Καθηγητής Βυζαντινῆς Φιλολογίας τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Δ. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΠΟΥΛΟΣ

τ. Καθηγητής Βυζαντινῆς Ἀρχαιολογίας τοῦ Πανεπιστημίου Κύπρου

ΝΙΚΟΣ Δ. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΠΟΥΛΟΣ

Φιλολόγος, ἐπιμ. ἐκδόσεων τῶν Παπαδιαμάντη, Μωραϊτίδη, Πολυβίου

ΔΗΜΗΤΡΑ Π. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΥ

Καθηγήτρια Φιλολόγος Μ.Ε., Δρ. Γλωσσολογίας

ISBN 978-960-527-278-4 (σκληρό ἐξώφυλλο)

ISBN 978-960-527-636-2 (μαλακό ἐξώφυλλο)

© 2011, ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΑΡΜΟΣ

ΑΘΗΝΑ: Μαυροκορδάτου 11, Τ.Κ. 106 78

τηλ.: 210 3304196 - 210 3830604, fax: 210 3819439

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: Πρασσάκη 5, Τ.Κ. 546 22

τηλ.: 2310-220992, fax: 2310-220910

web: www.armosbooks.gr

e-mail: info@armosbooks.gr

παραγγελίες: orders@armosbooks.gr

 ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΑΡΜΟΣ